

Morski Martin

Martin se je prevalil na trebuh. Drobna, vroča mivka ga je žgala po telesu in kujavo je dvignil glavo. Na veliki drobno pesknati plaži se je trlo kopalcev in vroče sonce na umitem nebu je neusmiljeno žgalo po razgaljenih telesih. Na modri slani gladini je bilo videti redko posejana trikotna bela platna in vrišč tekajočih otročev se je Martinu sitno zadiral v možgane. Nejevoljen si je podprl glavo, z dlanmi pokrnil ušesa, pogled mu je obvisel nizko nad tlemi. Nekaj deset parov kosmatih tac je burno poskakovalo med balinarskimi krogliami, vse naokoli so ležala moška in ženska telesa ter se potrpežljivo prazila...

Sunil je roke nazaj v mehko mivko in dvignil glavo. Deset metrov naprej v okrogli senci pod pisanim senčnikom je stal rejen možak. Živahno se je menil s čedno žensko razcvelih let. Najbrž glasno besedovanje se je izgubljalo v mrmrajočem opoldnevu. Moški se je zatem sklonil v pesek. Dvignil je zeleno steklenico, suho pljunil v drobnjak, se zravnal, namestil dolgi vrat zelenke na ustnice in močno potegnil. Zadeva je morala biti hudo ostra, grdo se je nakremžil. Ženska si je s strogo kretljivo snela bleščeče naočnike in možaka prestrelila s strupenim pogledom. Martin je kar ujel, kako je ukazujoče skoviknila:

»Ne pij, nesreča! Bi rad nabiral rožice že pred kosilom?!«

»Ha,« si je rekel Martin, »madona, ga sekira...«

Res je dobrodušni obilnež nejevoljen odstavil steklenico in jo jezen vrgel po tleh. Potem je dvojica po bledeci sodeč izmenjala nekaj kratkih, lajajočih stavkov, kajti ženska si je na nos ponovno obesila naočnike, vzvišeno odmahnila z roko in veličastno užaljeno odihnala v neznanu...

Martin se je razgledal. Ja, takih prizorov je bilo tukaj še veliko. Tamle na primer so trije paglavci neusmiljeno lazili po očetu in mu temeljito kratili njegovo časopisno uro. Človek je jezljivo opletal in deco odganjal, ženska pa mu je z visoko zavihanim nosom kokodakajoče solila pamet, naj za božjo voljo vsaj tukaj nekoliko opusti natisnjeno čvekanje in si vsaj enkrat v letu vzame čas za svoje nedolžne otročičke... In nekaj naprej je ponižno čepeča kosmata, shujšana postava marljivo sestavljala podrt stol. Nad njim je v ukazujoči drži stala gospa močnih prsi in postave ter se prav gotovo jadrkujoče pritoževala, kako suha bradata reva spodaj ni prav za nobeno rabo...

Iz vode je lezel za roke držeč se mlad par. Blaženi nasmeh moškega je Martinu razodeval, kako naivnež še ne sluti ničesar. Priliznjeni nasmeh rjavolaske ob boku fanta je na ves glas trobental (oznanjal), kako vzhiceno človeče še ni oblikovana osebnost, kako še ni doživela zmajeve narave vladarice njegovoga srca. Na pol zaslepljeni ljubimec je dekle nehote razigrano odsunil in čedno, rjavo obarvano telesce je zgrmelo v vročo mivko. Povaljana postavica se je bliskovito dvignila in v klasično oblikovani obraz svojega Apolona verjetno zabrusila divji in zelo sočno izbran izraz. Lepo oblikovana spodnja čeljust moškega je za trenutek pozabljeno obvisela globoko povešena, vse optimistične predstave o nežnem spolu pa so se pravkar podirale kakor natančno zadeti keglji. Hrast je vidno presenečen zadržtel v temeljih ter boječe segel po nežni ročici. Martin pa je grenko rekel:

»Prva lekcija fant, prva... Ni pa zadnja!«

Odvrnil je pogled na desno in potuhnjeno oplazil blizu ležečo lepoticu v skromnem belem dvodelnem kopalnem kostimu. Od hudiča je bila! Neopazno je z očmi polzel od prstov na nogah k zlatu valovitemu bogastvu, razsutem po pisanem vzglavniku:

»Šamponi, šamponi,« je menil zaničljivo in predsedal na ogled oprsja. Hm... Čedno naphnega je bilo takole za dobro zajeto dlan. Nadalje so bili zanimivo izraženi boki povezani s tanko belo vrvico in aaah... dolge, sladostno oblikovane noge... To bi vendar tudi voľa premaknilo... In potem ko človeka osvojijo in izčrpajo, ožamejo, ga pohodijo v prah,

si navsezadnje še norce brijejo iz njega. V Martinu je naraščal potlačen bes, Sonja ga je večraj krivično zavrnila:

»In ti me vabiš v disco? To da je glasbeni klub? Tale zanikrna čumnata, tale zaudarjajoča luknja?!«

»Lokal je svetoval Brane...«

»Brane? Ta ničprida? Ti si še nikoli nisi znal izbirati poštene družbe! Saj ta človek sploh ne ve, kaj je dostojnost.« Oho! O njegovem najzvestejšem in najboljšem prijatelju se tako ne bo govorilo!

»Branko je moj...«

»Brane gor, Brane dol! Daj no, bodi vendar dedec! Menda ne boš opolnoči skočil v morje, če ti bo Brane tako ukazal?!«

»Sonja! Brane je...«

»Mir s tem človekom, tudi slišati ne maram zanj...!«

In tako se je Martin hudo skujal...

Na zamašek in tik Martinovega obraza je stopilo dvoje zagorelih stopal s poslikanimi nohti. Blag, nežen glas zgoraj je dejal:

»Tinček...«

Pohlevno je dvignil glavo in široko odprtih oči požiral čedna bedra, fantastične boke, zanimivo nihajoče prsi in lep obraz, obkrožen z razkošno zlato grivo:

»A?«

»Tinček...« je počepnila lepoticu, »saj si moj, ne jezi se...« Potem se je zravnala, stopicnila dva koraka nazaj in lahkotno pomignila s kazalcem:

»Pridi, greva plavat...«

Martin je droban trenutek okleval, bistro pogledal in živahno poskočil:

»Tako, Sonjica...«

Z medlečim pogledom je Martin še ošinil bližnje kopalce in hitro stopil po sledi ženske v belih krpicah.

»Ej, ej, saj smo vsi skupaj malo trapasti... Za prazen nič se dajemo, za prazen nič...«

Bogomir Šefić

Gozdni požar nad Gunceljami

Tokrat je šlo zares

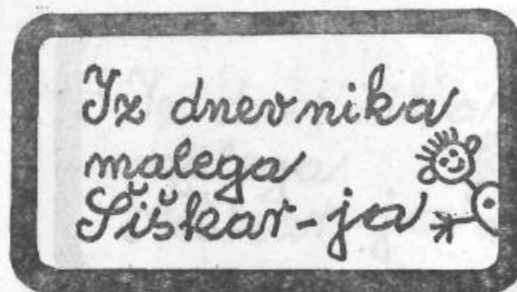
Dolgotrajna suša v maju in juniju je botrovala tudi številnim požarom. V ponedeljek, 4. junija je zagorelo tudi v gozdu nad Gunceljami, ki je na meji med gunceljskim in šentviškim požarnim območjem. Na prostor požara je hitro prišla enota GD Dravlje, ki je požar, s pomočjo še drugih društev, lokalizirala.

Dežurne enote so nato še stalno gasile manjše izbruhe ognja, pri čemer so pomagali tudi poklicni gasilci iz ljubljanske brigade. Zato so se gasilci odločili, da speljejo do požarišča vodo in ga polijejo. V sredo jim to ni uspelo, zato so se naloge temeljiteje lotili naslednji dan. Vleka cevovoda je bila poseben problem, saj je višinska razlika med požariščem in odvzemnim mestom vode 180 m. Z ogromnimi naporji je gasilskim enotam iz Dravelj, Sp. in Zg. Šiške, Podutika, Medna, Stanežič, Vižmarij, Sentvida in Guncelj s pomočjo terenskega vozila uspelo položiti 900 m cevi in postaviti 5 malih in 3 velike motorke v strmi breg Gunceljskega hriba. Na pomoč so priskočili še člani CZ in NZ iz KS Guncelje-Male Vižmarje, 20 vojakov iz vojašnice Boris Kidrič v Sentvidu in učenci osmih razredov OŠ Alojz Kebe.

Ponoči so gašenje prekinili in ga nadaljevali v petek, ko je prišlo na pomoč še 100 vojakov iz šentviške vojašnice. Dokončno so požar pogasili v petek opoldne. Straža je ostala na požarišču še 2 dni, da se je prepričala o popolni varnosti pred ponovnim vžigom, kar je ugotovila še posebna komisija. Vzrok požara še ni znan. Najverjetneje pa je nastal zaradi strele.

Zaradi velikega obsega in še mnogo težavnjšega dostopa ter velikega števila udeleženih gasilcev je to eden najtežavnjših požarov doslej v naši občini.

Janez Kopač

Četetek

Odkar smo v Ljubljani prejeli novo Celovško cesto, mi sploh ni nič žal, da me naši stari niso vzeli s seboj na morje in sem ostal pri teti Štefki. Kajti teta Štefka ima svoj domicil tik ob Celovski ter mi to omogoča pregled nad situacijo, kar pomeni, da je ves dan silno hecno.

Če imam čas (tako se samo reče, kajti časa imam izredno dovolj, samo ljubi se mi ne čisto nič), potem okrog druge ure stopim k Dekorativni. Tam se namreč posledice nove Celovške oziroma cele zbirke mrknjenih semaforov, napol izkopanih podhodov in ostale fiktivne opreme najbolj drastično pojavljajo. Ko se namreč odprejo tovarniška vrata, nastane na in ob Celovski neznanški hec, ko avtomobilisti, pešci in kolesarji napeto tekmujejo, kdo bo koga prej in bolj zeznil: ali bo avtomobilar prej povozil kolesarja, ali pa ga bo uspel kolesar prej prekleti ter mu nato uiti čez cesto. Rezultati so bolj mešani, je pa res, da so pešci in kolesarji iz dneva v dan bolj spretni. Zadnjič sem gledal izredno lepe rezultate, saj dobro izurjeni skupini občank uspe priti čez cesto prej kot v dvajsetih minutah, kar spričo velikega števila gastarbajterjev v kolonah pomeni skoraj rekord. Gastarbajter je namreč najbolj zaguljena zadeva: ko pogledaš na tablico, misliš, da je tujec, zezati in preklanjati zna pa po naše, kar marsikoga spravi v neprijeten položaj. Mislim, da bi bilo bolj pregledno, če bi imeli na avtih posebne oznake...

Sicer pa, močno se govori, da bodo stalni obiskovalci Celovške povabili vse, ki imajo kakorkoli prste vmes pri današnji (začasni) podobi te lepe vpadnice, na prijateljsko srečanje v teku čez cesto. O datumu spektakla bom skušal še poročati...

Petek

Sicer pa se jako veselim atetove vrnitve. Zanesljivo bo namreč izumil kakšno novo kletvico, ko mu bom povedal, da bi Viator spet rad podražil mestni promet, čeprav so mu pocenili nafto. Če bo kletvica primerna za objavo, jo bom priobčil tudi za vas, sicer si boste morali izmisliti pa kar vsak svojo...

Štečko